

Ερευνητική εργασία
Α' Λυκείου
15^ο Γενικό Λύκειο Θεσσαλονίκης
Σχολικό Έτος: 2012-2013

ΝΑΖΙΣΜΟΣ

Υπεύθυνη Καθηγήτρια: Σιαλιάκη Ε.

Μέλη Ομάδας: Αλμπάνη Αναστασία, Αργυριάδου Δανάη, Ζουργός Αχιλλέας,
Ματσάγγος Αλέξανδρος, Σοφία Σιωπίδου

Περιεχόμενα

Εισηγητική έκθεση.....

1.Ναζισμός: Ορισμός/ Φιλοσοφία / Πολιτική (Βιβλίο: " Οι φιλοσοφικές βάσεις του Εθνικοσοσιαλισμού ")......

2.Σημαντικά σημεία σταθμοί (Βιβλίο: " Γιατί ακολουθήσουν τον Χίτλερ; η ψυχολογία του Εθνικοσοσιαλισμού ")......

3.Θρησκεία και συσχετισμοί/ Σημαντικά πρόσωπα.....

4.Ναζισμός και κουλτούρα (Βιβλίο: " Ναζισμός και κουλτούρα ")......

5.Επιπτώσεις του Ναζισμού (Βιβλίο: " Η μάστιγα του Ναζισμού ")......

6.Βιβλιογραφία

Εισηγητική Έκθεση

Το φαινόμενο του Ναζισμού και του Χίτλερ, απασχόλησε και συνεχίζει να απασχολεί μέχρι και σήμερα τις κοινωνίες, τόσο με την πολιτική του και τις απόψεις του, όσο και με τις καταστροφές τεράστιου μεγέθους που άφησε πίσω του. Για τον λόγο αυτό, στο μάθημα του Project επιλέξαμε ως θέμα ενασχόλησης το ναζισμό, ή όπως τον αποκαλούσαν και οι υποστηρικτές του "εθνικοσοσιαλισμός" προσπαθώντας να κατανοήσουμε σε βάθος τα "πιστεύω" του και τις πλάνες που ακολούθησε οδηγώντας τόσοι ανθρώπους να τον ακολουθήσουν και να τον υποστηρίξουν - πολλές φορές- φανατικά. Για την εργασία αυτή- την οποία χωρίσαμε υποθέματα-εργαστήκαμε 5 άτομα συλλέγοντας πληροφορίες με ποικίλους τρόπους και από διαφορετικές πηγές. Αρχικά, αφού ψάξαμε στο διαδίκτυο τοποθετώντας λέξεις-κλειδιά στην αναζήτηση, διαμορφώσαμε μία λίστα βιβλίων σχετικών με το θέμα μας. Από αυτήν καθένας από εμάς επέλεξε ένα βιβλίο σχετικό με το θέμα που ανέλαβε. Ωστόσο, πηγαίνοντας στην βιβλιοθήκη τη βρήκαμε κλειστή, λόγω απεργιών, γεγονός που μας καθυστέρησε και μας άγχωσε. Παρ' όλα αυτά καταφέραμε να φέρουμε εις πέρας την ατομική μας εργασία και στη συνέχεια να προχωρήσουμε στη δημιουργία της ομαδικής. Συγκεκριμένα:

Το πρώτο μέλος της ομάδας, η Αναστασία Αλμπάνη επέλεξε το βιβλίο του Marks Stephan, "Γιατί ακολούθησαν τον Χίτλερ; η ψυχολογία του εθνικοσοσιαλισμού". Διαβάζοντάς το, προσπάθησε κατανοήσει τους τρόπους με τους οποίους η ναζιστική προπαγάνδα κατάφερε να μιλήσει στις καρδιές τόσοων εκατομμυρίων ανθρώπων και να τους πείσει να τον υποστηρίξουν, θυσιάζοντας πολλές φορές ακόμα και τις ίδιες τις ζωές τους. Παράλληλα, ασχολήθηκε με τους σημαντικούς σταθμούς του ναζισμού, επιθυμώντας να γνωρίσει πως ανήλθε στη εξουσία, αλλά και τι αποτέλεσε το κύκνειο άσμα του.

Το δεύτερο μέλος της ομάδας, Δανάη Αργυριάδου επέλεξε το βιβλίο του Έντουαρτ Φρέντερικ Λάνγκλι Ράσελ, " Η μάστιγα του Ναζισμού, τα εγκλήματα πολέμου του 'Γ Ράιχ ". Μέσα από το βιβλίο ενημερώθηκε και άντλησε πληροφορίες για τις φρικαλεότητες και τα εγκλήματα που διέπραξαν οι Ναζί, καθ' όλη την διάρκεια της κυριαρχίας τους, καθώς και τις πληγές και καταστροφές πάσης φύσεως που άφησαν πίσω τους.

Το τρίτο μέλος της ομάδας, Αλέξανδρος Ματσάγκος επέλεξε το βιβλίο του Dr. Otto Dietrich, " Οι φιλοσοφικές βάσεις του Εθνικοσοσιαλισμού ". Στο βιβλίο αυτό κατάφερε να εμβαθύνει στις ιδέες του Ναζισμού και να ασχοληθεί περισσότερο με την απαρχή, καθώς και με τον τρόπο με τον οποίο δημιουργήθηκε, αναπτύχθηκε και ακόμα και σήμερα παρακινεί ένα μεγάλο μέρος του πληθυσμού.

Το τέταρτο μέλος της ομάδας μας, Αχιλλέας Ζουργός ασχολήθηκε με τα σημαντικά πρόσωπα του Ναζισμού και τη θρησκεία του. Δεν ασχολήθηκε με κάποιο βιβλίο διότι αυτό που επέλεξε αρχικά " Η αγκυλωτός σταυρός: η αποκρυφιστική θρησκεία του Χίτλερ και ο Ναζισμός της νέας εποχής του Γ' Ράιχ" είχε καταστραφεί και δεν μπόρεσε να το βρει. Μέσα απ' το θέμα αυτό λοιπόν του δόθηκε η ευκαιρία να μάθει τη σχέση του ναζισμού με τον αποκρυφισμό, τον παγανισμό και τον σατανισμό.

Το πέμπτο και τελευταίο μέλος της ομάδας μας, Σοφία Σιωπίδου επέλεξε το βιβλίο " Ναζισμός και κουλτούρα " του Λιόνελ Ρίσαρ. Μέσα απ' αυτό διαπίστωσε τη μεγάλη επιρροή που άσκησε ο Ναζισμός ακόμα και στην τέχνη. Ωστόσο κύριος άξονας μελέτης του στάθηκε η επιρροή και οι θέσεις που άσκησε το υπουργείο προπαγάνδας και το επιμελητήριο της κουλτούρας με επικεφαλής τον Γκαίμπελς.

ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΑΤΣΑΓΓΟΣ

ΝΑΖΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Ναζισμός και φιλοσοφία

Στο βιβλίο " Οι φιλοσοφικές βάσεις του εθνικοσοσιαλισμού " του συγγραφέα Dr. Otto Dietrich αναφέρεται ότι, κατά τον εθνικοσοσιαλισμό, κράτος είναι η οργάνωση μιας κοινωνίας όμοιων ανθρώπων - στα φυσικά και στα ψυχικά τους χαρακτηριστικά - που σκοπό έχει την διατήρηση του είδους ώστε να πραγματοποιηθούν αποτελεσματικότερα οι καθορισμένοι από την Πρόνοια σκοποί. Για την εκπλήρωση των στόχων του εθνικοσοσιαλισμού το κράτος πρέπει να είναι ισχυρό στο εσωτερικό αλλά και στο εξωτερικό του. Όπως τα έθνη έτσι και τα άτομα που απαρτίζουν ένα έθνος είναι μεταξύ τους άνισα. Η άσκηση της πολιτικής εξουσίας δεν ανατίθεται σε όλους τους πολίτες ανεξαιρέτως, η κυβέρνηση δεν ορίζεται από την τύχη ή από την απόφαση της πλειοψηφίας στο εθνικοσοσιαλιστικό κράτος. Φορέας της κρατικής κυριαρχίας είναι ολόκληρος ο λαός, η οργάνωση και η καθοδήγηση του κράτους όμως είναι αριστοκρατική, με την έννοια ότι η εξουσία ασκείται από τους άριστους. Ως άριστοι θεωρούνται όχι τόσο οι μορφωμένοι τεχνοκράτες –δηλαδή οι κάτοχοι πτυχίων- όσο εκείνοι που εκδηλώνουν αφοσίωση στο έθνος, είναι ηθικοί χαρακτήρες και διαθέτουν τόλμη και αποφασιστικότητα. Στα πλαίσια αυτής της ηθικής η φιλοπατρία και η εθνική υπερηφάνεια των αρίστων να μην έχει εκδηλωθεί μονάχα στα λόγια αλλά με προσωπικές θυσίες για το συμφέρον της πατρίδας. Οι αρετές δεν πρέπει να είναι γνωρίσματα μόνο των αρίστων αλλά πρέπει να διοχετευτούν και στις λαϊκές μάζες. Για να πραγματοποιηθεί όμως η διαμόρφωση του ήθους του λαού, το κράτος οφείλει να είναι κοινωνικά δίκαιο και να αξιολογεί τον καθένα, σε οποιαδήποτε κοινωνική τάξη κι αν ανήκει, σύμφωνα με την προσφορά του προς το έθνος.

Τους άριστους αναζητά να ανακαλύψει ο εθνικοσοσιαλισμός μεταξύ των όμαιμων πολιτών, όπου κι αν βρίσκονται αυτοί, σε οποιαδήποτε κοινωνική τάξη κι αν ανήκουν. Η εξουσία των αρίστων που βρίσκεται πάνω από τις κοινωνικές τάξεις, σε αντίθεση με τις κομματικές κοινοβουλευτικές κυβερνήσεις, έχει τη δύναμη να επιβάλλει την εθνική ομοψυχία και να εξαφανίσει την κρατική μεροληψία έναντι κάποιας κοινωνικής τάξης. Η εξουσία των αρίστων έχει τη δύναμη να εκτονώσει κάθε προστριβή από εκείνες που προκύπτουν στον κοινοβουλευτισμό λόγω των αδικιών που δημιουργούνται μεταξύ των κοινωνικών τάξεων, αδικιών που διατηρούν σε αναβρασμό την τάξη που αδικείται. Από τα βασικά σημεία της ιδεολογίας είναι η ανάπτυξη του αισθήματος ευθύνης και από την πλευρά όσων ασκούν εξουσία αλλά και από τις λαϊκές μάζες. Στα πλαίσια της εθνικής υπευθυνότητας, τα δικαιώματα του κάθε ατόμου υποτάσσονται στα δικαιώματα του συνόλου. Αυτό που προέχει δεν είναι τόσο ο πλούτος μιας χώρας όσο οι ψυχικές αρετές του λαού της. Κάτω από τη σκιά των αρετών αυτών μπορεί μόνο να υπάρχει οικονομική ανάπτυξη. Οι ψυχικές αυτές αρετές, κι όχι τόσο τα υλικά αγαθά, αποτελούν τον λαϊκό πλούτο. Όταν η οικονομία δυναστεύει την ζωή ολόκληρου του λαού κι αυτή η μιζέρια καταπιέζει τις ανώτερες ψυχικές αρετές του τότε μια μέρα θα καταρρεύσει ολόκληρος ο κρατικός μηχανισμός και μαζί του η οικονομία.

Ο εθνικοσοσιαλισμός βρίσκεται κοινωνικά και οικονομικά σε αντίθεση τόσο προς τον μαρξισμό όσο και προς τον καπιταλισμό. Αντιτίθεται στον μαρξισμό γιατί ο εθνικοσοσιαλισμός απορρίπτει την πάλη των τάξεων που διαβρώνει την ιδέα της εθνικής ομοψυχίας, διασπά το ενωμένο και κυρίαρχο κράτος και εμποδίζει την εκπλήρωση των πεπρωμένων του λαού. Αντιτίθεται στις διεθνοιστικές θεωρίες που αντικρούουν στην ιδέα του έθνους και των συμφερόντων του. Αντιτίθεται στην κατάργηση της ατομικής ιδιοκτησίας και επιχείρησης και στη μετατροπή του κράτους σε ψυχρό διαχειριστή και διανομέα αγαθών με συνέπεια την ταύτιση κράτους και κοινωνικής οικονομίας. Οι ιδεαλιστικές και ηρωικές βάσεις του εθνικοσοσιαλισμού δεν έχουν καμία σχέση με την υλιστική αντίληψη της ζωής της μαρξιστικής ιδεολογίας. Κατά τον εθνικοσοσιαλισμό ο μαρξισμός δεν είναι σε θέση να προαγάγει την ανθρώπινη ζωή, δεν είναι σε θέση να δημιουργήσει δικό του πολιτικό και οικοδομικό οικοδόμημα αλλά η μοναδική του ικανότητα είναι αυτή της ισοπέδωσης των έργων των άλλων και της εγκατάλειψής τους στο κοινωνικό και οικονομικό χάος.

Με την ίδια δύναμη αντιτίθεται και στην καπιταλιστική οικονομία γιατί η οικονομία δεν μπορεί να είναι ανεξέλεγκτη από το κράτος αλλά να κατευθύνεται για την υλοποίηση των κρατικών σκοπών. Η παραγωγή των αγαθών δεν πρέπει να καθορίζεται μόνο από την αποδοτικότητα του κεφαλαίου που

έχει επενδυθεί σ' αυτά, όπως συμβαίνει στον καπιταλισμό, αλλά κυρίως από την κάλυψη των πραγματικών υλικών αναγκών του κοινωνικού συνόλου ανεξάρτητα αν τα αναγκαία για το λαό αυτά αγαθά δεν αποφέρουν ανώτερο επιχειρηματικό κέρδος. Αντιτίθεται στον καπιταλισμό γιατί ο εθνικοσοσιαλισμός πιστεύει στον κρατικό έλεγχο των τιμών και της κατεύθυνσης των κεφαλαίων γιατί οι τιμές των αγαθών και ο τόκος των κεφαλαίων δεν πρέπει να επηρεάζονται μόνο από την προσφορά και την ζήτηση και γενικά από το εμπόριο και γιατί οι τράπεζες δεν πρέπει να έχουν σαν μοναδικό στόχο την κερδοσκοπία. Ο εθνικοσοσιαλισμός απορρίπτει την απεριόριστη διανομή των αγαθών και την εγκατάλειψη των ασθενέστερων τάξεων στους κερδοσκόπους. Ο καπιταλισμός έθρεψε τόσο τον μαρξισμό όσο και την κεφαλαιοκρατία με την παντοδυναμία του κεφαλαίου έναντι των άλλων συντελεστών της παραγωγής και ιδιαίτερα της ανθρώπινης εργασίας.

Η κεφαλαιοκρατική ανάπτυξη εξαφάνισε κατά τους δυο τελευταίους αιώνες τις μεσαίες παραγωγικές τάξεις και δημιούργησε δύο αντικρουόμενες και κοινωνικά διαφορετικές τάξεις: α) την πολυάριθμη τάξη των μισθωτών εργατών και υπαλλήλων οι οποίοι ζουν διαθέτοντας στην αγορά μονάχα την εργατική τους δύναμη και β) την τάξη των ολιγάριθμων εργοδοτών οι οποίοι συγκέντρωναν στα χέρια τους τα υλικά μέσα παραγωγής και τα κεφάλαια. Οι σχέσεις μεταξύ των δύο αυτών κοινωνικών τάξεων υπήρξαν πάντοτε εχθρικές. Κατά τον εθνικοσοσιαλισμό είναι αναγκαία η ενίσχυση των μέσων παραγωγικών τάξεων (μικροί ανεξάρτητοι παραγωγοί στη γεωργία, τη βιοτεχνία, στο εμπόριο κλπ) η κατοχύρωση της κοινωνικής δικαιοσύνης στην οικονομική ζωή και η προσέγγιση της οικονομίας προς την ηθική. Η εργασία αποτελεί το πολυτιμότερο αγαθό του λαού η οποία αποτελεί τον βασικότερο συντελεστή της παραγωγής, είναι η πηγή της ανθρώπινης ευτυχίας και χωρίς την εργασία δεν μπορεί να υπάρχει χαρά στη ζωή. Δεν αποτελεί δικαίωμα των ατόμων αλλά σπουδαιότατη κοινωνική υποχρέωση. Η ενεργή συμβολή στην παραγωγική δράση χάριν του κοινωνικού συνόλου αποτελεί την προϋπόθεση ένταξης στην λαϊκή κοινότητα. Η κοινωνική καταξίωση του κάθε εργαζόμενου δεν εξαρτάται από το είδος της εργασίας που ασκεί αλλά από την ευσυνειδησία που επιδεικνύει κατά την εκτέλεση της εργασίας αυτής. Δεν υπάρχει ευγενής και αγενής εργασία εφ' όσον η κοινωνία χρειάζεται όλων των ειδών τις εργασίες, υπάρχει μόνο άνιση προσφορά υπηρεσιών στην παραγωγική διαδικασία γιατί οι άνθρωποι που προσφέρουν τις υπηρεσίες τους είναι από τη φύση άνισοι.

Χωρίς την ανάπτυξη ηθικών δεσμών μεταξύ εργοδότη κι εργαζομένου είναι αδύνατη η ανάπτυξη ορισμένων ανθρώπινων αρετών όπως του ζήλου, της ενεργητικότητας, του ενδιαφέροντος υπαλλήλων και εργατών για μια επιχείρηση και προ παντός είναι αδύνατη η ύπαρξη της μεταξύ τους εμπιστοσύνης.

ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ
ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΑΛΜΠΑΝΗ
ΣΗΜΑΝΤΙΚΑ ΣΗΜΕΙΑ ΣΤΑΘΜΟΙ
ΠΛΑΝΗ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ

Εθνικοσοσιαλισμός Σημαντικοί Σταθμοί

Μετά το τέλος του [Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου](#), η γερμανική μοναρχία καταλύθηκε και, από το 1919, εγκαθιδρύθηκε η [Δημοκρατία της Βαϊμάρης](#). Η [Συνθήκη των Βερσαλλιών](#) υπήρξε εξουθενωτική για τη Γερμανία. Συνθήκες εμφυλίου πολέμου επικράτησαν την περίοδο 1919-1923, με βίαιες συγκρούσεις μεταξύ σοσιαλιστών, κομμουνιστών και ακροδεξιών παραστρατιωτικών ομάδων, των Φράϊκορπς.

Η κατάσταση άρχισε να βελτιώνεται κάπως όταν την εξουσία ανέλαβε ο Γκούσταβ Στρέζμαν, με τον οποίο η Γερμανία ακολούθησε τη λεγόμενη "πολιτική της εκπλήρωσης" των υποχρεώσεών της. Της επετράπη έτσι, η είσοδος στην [Κοινωνία των Εθνών](#) που οδήγησε σε άρση του εμπάργκο και βελτίωση των κρατικών οικονομικών.

Μέσα σε αυτή την κατάσταση, εμφανίστηκε στη [Βαυαρία](#) του 1919 ένα μικρό πολιτικό κόμμα, το **Κόμμα των Γερμανών Εργατών** (*Deutsche Arbeiterpartei*, DAP). Το δημιούργησαν οι Άντον Ντρέξλερ, Ντίτριχ Έκαρτ και Γκόντφριντ Φέντερ. Αρχηγός του ορίστηκε ο **Άντον Ντρέξλερ**. Ο πολιτικός προσανατολισμός του κόμματος ήταν έντονα αντικομμουνιστικός, παγγερμανικός και αντισιμιτικός. Μέλος του κόμματος έγινε τότε και ένας δεκανέας, γεννημένος στο Μπραουνάου αμ Ιν της [Αυστρίας](#), ο **Αδόλφος Χίτλερ**. Ενώ το κόμμα αγωνιζόταν χωρίς ιδιαίτερα ικανό αρχηγό, ο Χίτλερ σύντομα κατάφερε να ξεχωρίσει, χάρη στη δεινή ρητορική του, και ανέλαβε την αρχηγία του (29 Ιουλίου 1921). Ως αρχηγός πλέον, ο Χίτλερ μετονομάζει το Κόμμα σε Nationalsozialistische Deutsche Arbeiter Partei (**Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα**, [NSDAP](#)) ή, συντομογραφικά, Ναζί. Παράλληλα, ο Χίτλερ με τους συνεργάτες του, καταρτίζουν ένα πρόγραμμα είκοσι πέντε σημείων, το οποίο και θα αποτελέσει το πολιτικό μανιφέστο του Κόμματος. Η δημοτικότητα του Κόμματος αυξάνεται συνεχώς, καθώς πολλά από τα σημεία του μανιφέστου έχουν ευρεία λαϊκή απήχηση.

Αυτό παρασύρει τον Χίτλερ, ο οποίος με την πεποίθηση ότι ο λαός θα ακολουθήσει, προχωρεί με τους συνεργάτες του σε [πραξικόπημα](#) στο [Μόναχο](#) στις 9 [Νοεμβρίου 1923](#). Με κακό συντονισμό, και αποτυγχάνοντας να εξουδετερώσει ή να συμπαρασύρει την αστυνομία, το πραξικόπημα αποτυγχάνει. Το πραξικόπημα παίρνει το προσωνύμιο "**Πραξικόπημα της μπιραρίας**". Ο Χίτλερ συλλαμβάνεται, όπως και όλοι οι συνεργάτες του, καταδικάζεται σε πενταετή φυλάκιση ενώ το Κόμμα, έχοντας απωλέσει τον ηγέτη του και, παράλληλα, απαγορευτεί από τις αρχές, περιπίπτει στην αφάνεια.

Εννιά μήνες ύστερα από την καταδίκη του, ο Χίτλερ αποφυλακίζεται και αναλαμβάνει πάλι την αρχηγία του Κόμματος. Η Γερμανία έχει ως Πρόεδρο Δημοκρατίας τον ήρωα του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου [Πάουλ φον Χίντενμπουργκ](#), ο οποίος την στρέφει σιγά σιγά σε πιο συντηρητικό δρόμο. Ο Χίτλερ εκμεταλλεύεται όλες τις συγκυρίες, και στις εκλογές του [1932](#) το Κόμμα του έρχεται πρώτο σε

ψήφους, χωρίς όμως να καταφέρει να πάρει απόλυτη πλειοψηφία. Ο Χίντενμπουργκ ονομάζει **Καγκελάριο** τον Χίτλερ στις [30 Ιανουαρίου 1933](#).

Με την ανάληψη της εξουσίας το Ναζιστικό Κόμμα αρχίζει τις **διώξεις εναντίον Εβραίων** "για να καθарίσει η γερμανική κουλτούρα από άλλες επιδράσεις". Παράλληλα, καθώς τα μέλη του αναλαμβάνουν σημαντικές εξουσίες και έχοντας στη διάθεσή τους **παραστρατιωτικές οργανώσεις**(όπως τα Ες- Α ή ομάδες εφόδου και τα Ες- Ες ή ομάδες προστασίας) εγκαθιδρύουν ένα καθεστώς απολυταρχικό και τρομοκρατικό, στο οποίο κανείς αντιφρονών δεν έχει θέση. Τις διώξεις των Εβραίων ακολουθούν οι διώξεις κομμουνιστών, σοσιαλιστών και φιλελεύθερων στελεχών και της άρχουσας τάξης γενικότερα. Δημιουργείται το αδιαχώρητο στις φυλακές και το καθεστώς εγκαθιδρύει το πρώτο από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης στο Μπούχενβαλντ. Αρχικά στα στρατόπεδα αυτά δεν στέλνονται Εβραίοι: Αυτούς το καθεστώς προσπαθεί να τους "πείσει" να εγκαταλείψουν το γερμανικό έδαφος (εγκαταλείποντας, φυσικά, όλη τους την περιουσία). Χρησιμοποιεί γι' αυτό το σκοπό κυρίως την τρομοκρατία και την ψυχολογική πίεση και όχι, ακόμη, τη φυσική τους εξόντωση.

Στα στρατόπεδα εγκλείονται όλοι οι **αντιτιθέμενοι στο ναζιστικό καθεστώς**. Στα πλαίσια της ρατσιστικής ιδεολογίας του Χίτλερ και του Κόμματος εφαρμόστηκε το Πρόγραμμα Ευθανασίας T-4 κατά το οποίο περίπου 200.000 Γερμανοί (και μη) πολίτες, οι οποίοι έπασχαν από γενετικές παθήσεις ή/και ψυχασθένειες, θανατώθηκαν ή υπέστησαν στείρωση. Με τον τρόπο αυτό ο Χίτλερ και οι υποστηρικτές των φυλετικών θεωριών του πίστευαν ότι θα "καθάριζαν" την Άρια Φυλή από τα "ελαττωματικά" γονίδια.

Στις [2 Αυγούστου](#) του [1934](#) πεθαίνει ο Πρόεδρος Χίντενμπουργκ και ο Χίτλερ αναλαμβάνει και **το αξίωμα του αρχηγού του κράτους**. Ο αντισιμιτισμός και ο ρατσισμός του Ναζιστικού Κόμματος εκφράζονται για πρώτη φορά επίσημα με τη λήψη μέτρων κατά των Εβραίων στο Συνέδριό του στη Νυρεμβέργη(1935). Οι νόμοι αυτοί περιείχαν την ιδέα της τελικής λύσης και του **Ολοκαυτώματος**. Για την εκκαθάριση των Εβραίων το ναζιστικό καθεστώς οργάνωσε ολόκληρη επιχείρηση, η οποία επονομάστηκε Επιχείρηση Ράινχαρντ, δημιουργώντας ειδικά στρατόπεδα εξόντωσης, προκαλώντας το Ολοκαύτωμα, δηλαδή την γενοκτονία των Εβραίων, με θύματα 6.000.000 για τους Εβραίους.

Η εξωτερική πολιτική του Χίτλερ έτεινε προς την κατάκτηση του **ζωτικού χώρου**, που προέβλεπε τη μεταφορά του υπεράριθμου γερμανικού πληθυσμού σε **νέα εδάφη**. Αυτές οι κατακτητικές τάσεις του Χίτλερ και η επιθυμία συγκρότησης ενός μεγάλου παγγερμανικού κράτους σε συνδυασμό με τα συμφέροντα και τις επιδιώξεις των άλλων χωρών, είχαν ως αποτέλεσμα την έναρξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, απ' τον οποίο η Γερμανία-παρά τις αρχικές της νίκες- εξήλθε ηττημένη. Το γεγονός αυτό σηματοδότησε ουσιαστικά και **το κύκνειο άσμα** του εθνικοσοσιαλισμού και του Γ' Ράιχ. Πράγματι στις 30 Απριλίου 1945 ο Χίτλερ αυτοκτονεί και οι επιζώντες διάδοχοί του υπογράφουν την άνευ όρων συνθηκολόγηση, η οποία εκμηδενίζει τη νομική υπόσταση της Γερμανίας ως χώρας, και 4 χρόνια αργότερα δημιουργεί την **Ομοσπονδιακή Δημοκρατία Της Βαϊμης**

Γιατί ακολούθησαν τον Χίτλερ; Η ψυχολογία του εθνικοσοσιαλισμού

Περίληψη Βιβλίου

Κεφάλαιο 1° : 'Μαγική Συνείδηση'

Στο πρώτο αυτό κεφάλαιο, ο συγγραφέας αναφέρει ότι ο εθνικοσοσιαλισμός αντιμετωπίζεται ως **ταμπού**. Μέσα από τις συνεντεύξεις του με (πρώην) οπαδούς του εθνικοσοσιαλισμού, διαπιστώνει πως δυσκολεύονται να μιλήσουν ξεκάθαρα γι' αυτόν, ενώ χρησιμοποιούν λεκτικά μέσα, προκειμένου να αποφύγουν την ανάλυση σχετικών θεμάτων. Ακόμα, η αποσιώπηση των ναζιστικών εγκλημάτων χαρακτηρίζει την μεταπολεμική περίοδο. Η παραβίαση της αρχής της σιωπής, θεωρούνταν προδοσία και τις περισσότερες φορές συνεπαγόταν την καταδίκη σε θάνατο. Όπως όμως αναφέρει ο συγγραφέας, για να αποσιωπήσουμε ένα έγκλημα πρέπει πρώτα να έχουμε αναπτύξει αισθήματα ενοχής γι' αυτό, γεγονός που δεν ισχύει στην περίπτωση των πληροφορητών. Επομένως, η «κουλτούρα της σιωπής», σήμαινε πως οι συμμετέχοντες δεν συζητούσαν ή ρωτούσαν για συγκεκριμένα θέματα, χωρίς αυτό βέβαια να σημαίνει πως οι άνθρωποι δεν γνώριζαν για τα εγκλήματα ή δεν μπορούσαν να μάθουν για αυτά. Οι περισσότεροι εμπλεκόμενοι στον εθνικοσοσιαλισμό τον προσλαμβάνουν θετικά, κρατώντας στη μνήμη τους τις «όμορφες» εμπειρίες, που σχεδόν πάντοτε σχετίζονται με τη συνάντησή τους με τον Χίτλερ. Σε αυτόν αναφέρονται με ενθουσιασμό και δέος, ενώ για πολλούς, δεν ήταν ένας κανονικός άνθρωπος, αλλά πιθανότατα ένας Θεός, προικισμένος με υπερφυσικές ή τουλάχιστον ειδικές ικανότητες. Γι' αυτούς ο Φύρερ, ήταν ο απόλυτος άρχοντας, ο οποίος ζούσε μόνο για τους υπηκόους του. Διέθετε την τεχνική να κεντρίζει το ενδιαφέρον των άλλων επικαλούμενος τα έντονα συναισθήματά τους. Γι' αυτό και η ναζιστική προπαγάνδα, δεν στόχευε εξαρχής στην ανθρώπινη συνείδηση και λογική, αλλά προσπαθούσε να επιδράσει σε εντελώς διαφορετικά επίπεδα του ψυχισμού τους. Οι ναζιστικές μαζικές συγκεντρώσεις, οι τελετουργίες, οι ραδιοφωνικές εκπομπές και οι ταινίες ανταποκρίνονταν στην επιθυμία των ανθρώπων να μην είναι υπεύθυνοι για τις πράξεις τους, αλλά αθώοι και αγνοί.

Κεφάλαιο 2° : 'Υπνωτιστική Έκσταση'

Στο κεφάλαιο αυτό, ο συγγραφέας αναζητά τη σχέση μεταξύ της **ύπνωσης** και του εθνικοσοσιαλισμού. Διαπιστώνει πως στους λόγους των πληροφορητών συναντώνται στοιχεία της ύπνωσης : η σύγχυση της συνείδησης και δέσμευση της προσοχής. Στοιχεία, που αναδύονται ασυνείδητα κατά τη διάρκεια της συνέντευξης, ως κατάλοιπα των υπνωτιστικών επιδράσεων του εθνικοσοσιαλισμού. Επομένως ο εθνικοσοσιαλισμός χρησιμοποίησε ως «όπλα» του τα χαρακτηριστικά της ύπνωσης. Ένα από αυτά, η δεσμευμένη επικέντρωση της προσοχής, στόχευε στην ενίσχυση της εμπιστοσύνης και της πίστης, βασιζόμενη στην αρχή της άγνοιας. Όσο λιγότερα γνώριζαν τα εμπλεκόμενα πρόσωπα, τόσο περιοριζόταν το αίσθημα ευθύνης που ένιωθαν και τόσο μειώνονταν οι ερωτήσεις και η άσκηση κριτικής στο καθεστώς. Η άγνοια αυτή, είχε ως αποτέλεσμα την μειωμένη κριτική ικανότητα, που με τη σειρά της επέφερε την παραπονημένη πρόσληψη της πραγματικότητας. Ακόμα, η προσοχή των ατόμων ήταν τόσο ισχυρά αιχμαλωτισμένη σε ένα πρόσωπο ή ένα καθήκον (Χίτλερ, Γ' Ράιχ), που άλλα άτομα ή θέματα, όπως ο εκτοπισμός των Εβραίων θεωρούνταν δευτερεύουσας σημασίας και παραγκωνίζονταν. Τα παραπάνω επιτεύχθηκαν με τη συστηματική ναζιστική προπαγάνδα, η οποία περιλάμβανε τη ρητορική, τις τελετουργίες, τη μουσική.

Κεφάλαιο 3° : 'Η άμυνα της ντροπής'

Ο Χίτλερ προβλήθηκε ως ο λυτρωτής απ' τα αισθήματα ντροπής, όπως χαρακτηριστικά υποστηρίζει ο συγγραφέας. Η ήττα του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, η συνθήκη των Βερσαλλιών, η αποστρατικοποίηση, οι πολεμικές αποζημιώσεις, η φτώχεια, η οικονομική κρίση και η ανεργία θεωρήθηκαν ταπεινωτικές και ντροπιαστικές για το μεγαλύτερο μέρος του γερμανικού λαού. Ο εθνικοσοσιαλισμός προσέφερε την δυνατότητα άμυνας έναντι της ντροπής αυτής, μέσα απ' την εξιδανίκευση των Γερμανών, τα μεγαλεπήβολα σχέδια για παγκόσμια κυριαρχία, τις υποσχέσεις για αποκατάσταση της γερμανικής τιμής και την ηρωοποίηση. Οι ψυχικοί μηχανισμοί της άμυνας έναντι της ντροπής έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στην στρατολόγηση των οπαδών, καθώς και στη σύνδεσή τους με τον εθνικοσοσιαλισμό. Σύμφωνα με τις συνεντεύξεις, κάποιοι δήλωσαν εθελοντές στον στρατό από φόβο και ντροπή, μήπως θεωρηθούν δειλοί, ενώ άλλοι με στόχο να αποκαταστήσουν την τιμή των γονιών τους- βετεράνων του Α' Παγκοσμίου Πολέμου- και των εθνικών δικαίων. Η ντροπή συντέλεσε επίσης και στην πραγματοποίηση του Ολοκαυτώματος. Ο εθνικοσοσιαλισμός έδωσε την ευκαιρία στον καθένα, να απαλλαγεί απ' το αίσθημα ντροπής, προβάλλοντάς την σε «κοινωνικά κατώτερες ομάδες» (Εβραίοι, ομοφυλόφιλοι, ανάπηροι, ανατολικοευρωπαίοι). Με αυτόν τον τρόπο, οι έως τότε ντροπιασμένοι Γερμανοί ένιωσαν για λίγο απαλλαγμένοι και ελεύθεροι, αδιαφορώντας για τον κοινωνικό αποκλεισμό και τελικά την εξόντωση αυτών των ομάδων.

Κεφάλαιο 4° : 'Ναρκισσισμός και ναρκισσιστική συμπαγνία'

Ο εθνικοσοσιαλισμός για να ενισχυθεί, εκμεταλλεύτηκε τις **ναρκισσιστικές** ανάγκες των οπαδών του, τις οποίες υποσχέθηκε να ικανοποιήσει. Με διάφορα μέσα, κατάφερε να καλύψει το κενό στην αυτοεκτίμησή των οπαδών του. Μέσα από τις συνεντεύξεις, γίνεται φανερό πως ο εθνικοσοσιαλισμός δημιούργησε στους οπαδούς του το αίσθημα ότι βρίσκονταν στο επίκεντρο του ενδιαφέροντος. Μέσα από την ταύτισή τους με τον Χίτλερ, ένιωθαν σημαντικοί, ενώ η εντύπωση ότι είχαν επιλεγεί και αποτελούσαν μέλη μιας ελίτ, ενίσχυε και ενδυνάμωνε τη συμμετοχή τους. Η αναγνώριση της συνεισφοράς τους μέσα από βαθμούς, στολές, τιμητικές διακρίσεις και προαγωγές, είχε ως στόχο τη μέγιστη δυνατή σύμπραξη με το Γ' Ράιχ, αφού οι περισσότεροι κυριαρχούνταν από την επιθυμία να γίνουν ήρωες. Επίσης, οι τελετές μνήμης για τους πεσόντες στρατιώτες, αποσκοπούσε στο να κρατήσει ενωμένη τη λαϊκή κοινότητα, με την επίκληση στον πόνο και την απελπισία. Τέλος, ο εθνικοσοσιαλισμός έδωσε τη δυνατότητα φαντασίας ενός ειδυλλιακού και παραδεισένιου κόσμου, απαλλαγμένο από όρια και απογοητεύσεις.

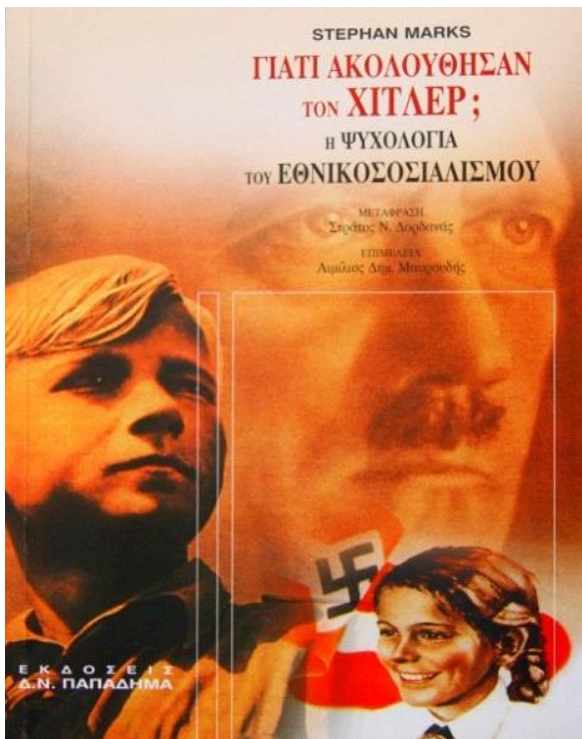
Κεφάλαιο 5° : 'Τα τραύματα των προηγούμενων γενεών'

Μετά το τέλος του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, αρκετά εκατομμύρια βετεράνων επέστρεψαν στη Γερμανία, αναλαμβάνοντας πάλι τους ρόλους τους ως φαινομενικά φυσιολογικοί άνθρωποι. Κατά τη διάρκεια όμως του πολέμου, απέκτησαν αναπόφευκτα τραυματικές εμπειρίες, τις οποίες μεταβίβασαν, μέσω των γενεών, στα παιδιά τους. Έτσι οι νεότεροι άντρες και γυναίκες που ενεπλάκησαν στην υπόθεση του εθνικοσοσιαλισμού, είχαν αφομοιώσει τα τραύματα των προγόνων τους και είχαν προετοιμαστεί ψυχολογικά, ήδη από μικρή ηλικία, για το Ολοκαύτωμα και τις θηριωδίες του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Ο εθνικοσοσιαλισμός προσέφερε άμυνα απέναντι στα **τραύματα** αυτά, μέσα των μηχανισμών της εικονικής πραγματικότητας, της αναισθησίας, της ηρωοποίησης και της εξιδανίκευσης, οι οποίοι αποτέλεσαν το πολιτικό του πρόγραμμα. Με αυτόν τον τρόπο «μίλησε απευθείας στην καρδιά των νεότερων», καθώς υποσχέθηκε πως με τη βοήθειά τους, θα αποκαταστήσει την τιμή των γονιών τους και κατ' επέκταση την τιμή της πατρίδας τους.

Κεφάλαιο 6° : 'Εξάρτηση'

Όταν οι βετεράνοι στρατιώτες του Α' Παγκοσμίου Πολέμου επέστρεψαν στην Γερμανία, συγκρότησαν ένα ισχυρό δυναμικό τραυματισμένων, αλλά και εξαρτημένων ατόμων απ' τις εμπειρίες του πολέμου και τις ουσίες που χρησιμοποιούσαν κατά τη διάρκεια αυτού. Αυτήν ακριβώς τη δυναμική εξάρτησης χρησιμοποίησε ο εθνικοσοσιαλισμός, για τη συναισθηματική πρόσδεση των

οπαδών σε αυτόν. Για να επιτευχθεί αυτή η πρόσδεση, οι σχέσεις του εθνικοσοσιαλισμού και των οπαδών, απέκτησαν τον χαρακτήρα της εξάρτησης, ενώ ο Χίτλερ και το Γ' Ράιχ κατέστησαν τα εξαρτησιογόνα μέσα. Η εξάρτηση σήμαινε μια ασυνείδητη απαίτηση για τη βίωση συγκεκριμένων συναισθημάτων και εμπειριών, κάτι που το εθνικοσοσιαλιστικό πρόγραμμα ικανοποίησε, μέσω της εργαλειοποίησης της δυναμικής των μικρών και μεγάλων ομάδων (ομάδες εξάρτησης). Ο τρόπος ζωής των οπαδών οργανώθηκε στο σύνολό της απ' τον Χίτλερ και Γ' Ράιχ, γεγονός που οδήγησε στην απουσία ενδιαφέροντος για την οικογενειακή ζωή τους και τις ηθικές αξίες. Τα άτομα αυτά, ακόμα και στις πιο κρίσιμες στιγμές του πολέμου δεν υποχώρησαν, παρά την καλή θέληση και συνείδησή τους, παρά το κόστος στην υγεία ή και στην ίδια τη ζωή τους.

Συγγραφέας: Marks Stephan
Μεταφραστής: Δορδονάς Στράτος
Εκδόσεις: Δ. Ν. Παπαδήμα

ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ
ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΖΟΥΡΓΟΣ
ΝΑΖΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

"I will crush Christianity under my boot like a poisonous toad."

- Adolf Hitler

Ναζισμός και Θρησκεία

Το Πρόγραμμα του Ναζιστικού Κόμματος του 1920 εγγυόταν ελευθερία για όλα τα θρησκευτικά δόγματα που δεν ήταν εχθρικά προς το Κράτος και επικύρωνε το ρόλο του Πραγματικού Χριστιανισμού ως πολέμιου του «Ιουδαϊκού υλιστικού πνεύματος». Επρόκειτο για τροποποιημένη εκδοχή του Χριστιανισμού ή οποια έδινε έμφαση στη φυλετική καθαρότητα και στον εθνικισμό. Οι Ναζιστές είχαν αρωγούς στην προσπάθειά τους θεολόγους όπως π.χ. ο φιλόσοφος Bergmann ο οποίος στο έργο του *Die 25 Thesen der Deutschreligion* (25 Σημεία της Γερμανικής Θρησκείας), υποστήριζε ότι η Παλαιά Διαθήκη και τμήματα της Καινής Διαθήκης της Βίβλου περιείχαν ανακρίβειες. Ισχυριζόταν ότι ο Ιησούς δεν ήταν Εβραίος και Άριος και ότι ο Αδόλφος Χίτλερ ήταν ο νέος μεσσίας. Ταυτόχρονα, οι Ναζιστές χρησιμοποίησαν τον Διαμαρτυρόμενο Μαρτίνο Λούθηρο στην προπαγάνδα τους. Οι Ναζιστές παρουσίαζαν δημόσια το πρωτότυπο έργο του Λούθηρου *Περί των Εβραίων και των Ψεμάτων τους* κατά τη διάρκεια των ετήσιων συναθροίσεων στη Νυρεμβέργη και υποστήριζαν τη φιλοναζιστική οργάνωση των Προτεσταντών Χριστιανών Γερμανών.

Οι Ναζιστές ήταν αρχικά ιδιαίτερα εχθρικοί προς τους Καθολικούς επειδή οι περισσότεροι Καθολικοί υποστήριζαν το Γερμανικό Κόμμα του Κέντρου. Οι Καθολικοί ήταν αντίθετοι στην προώθηση της στείρωσης όλων εκείνων που θεωρούνταν κατώτεροι από τους Ναζιστές και η Καθολική Εκκλησία απαγόρευε στα μέλη της να ψηφίζουν τους Ναζιστές. Το 1933 υπήρχαν εκτεταμένα επεισόδια βίας εναντίον των Καθολικών εξ αιτίας της σχέσης τους με το Κόμμα του Κέντρου και της αντίθεσής τους με τους νόμους του καθεστώτος για τη στείρωση. Οι Ναζιστές απαίτησαν από τους Καθολικούς να δηλώσουν επίσημα την πίστη τους προς το Γερμανικό κράτος και στην προπαγάνδα τους χρησιμοποίησαν στοιχεία από την ιστορία των Καθολικών της Γερμανίας και ειδικότερα από την ιστορία των Γερμανών Καθολικών Τευτόνων Ιπποτών και των εκστρατειών τους στην Ανατολική Ευρώπη. Οι Ναζιστές τους θεωρούσαν «άγρυπνους φρουρούς» στην Ανατολή κατά του «Σλαβικού χάους» αν και πέρα από αυτόν το συμβολισμό, η επίδραση των Τευτόνων Ιπποτών στο Ναζισμό ήταν περιορισμένη. Ο Χίτλερ επίσης παραδεχόταν ότι το μοντέλο των νυχτερινών συναθροίσεων των Ναζιστών ήταν εμπνευσμένο από τις ιεροτελεστίες των Καθολικών των οποίων υπήρξε μάρτυρας κατά τη διάρκεια της Καθολικής ανατροφής του. Οι Ναζιστές δεν επιδίωξαν την επίσημη συμφιλίωση με την Καθολική Εκκλησία και στήριξαν την φιλοναζιστική Καθολική οργάνωση *Kreuz und Adler*, η οποία ήταν υπέρμαχος του εθνικού Καθολικισμού. Στις 20 Ιουλίου 1933, μια επιτυχής συμφωνία (*Reichskonkordat*) υπογράφηκε μεταξύ της Ναζιστικής Γερμανίας και της Καθολικής Εκκλησίας η οποία απαιτούσε πίστη των Γερμανών Καθολικών προς το Γερμανικό κράτος σε αντάλλαγμα της αποδοχής της Καθολικής Εκκλησίας στη Γερμανία. Μετά από αυτό, έληξε η απαγόρευση της Καθολικής Εκκλησίας προς τα μέλη της να υποστηρίζουν το Ναζιστικό Κόμμα.

Ο ιστορικός Michael Burleigh ισχυρίζεται ότι ο Ναζισμός χρησιμοποίησε τον Χριστιανισμό για πολιτικούς σκοπούς, αλλά μια τέτοια χρήση απαιτούσε «οι θεμελιώδεις αρχές να αφαιρούνται αλλά η παραμένουσα διάχυτη θρησκευτική συγκίνηση να έχει τις χρήσεις της». Ο Burleigh ισχυρίζεται ότι η έννοια της πνευματικότητας του Ναζισμού ήταν «συνειδητά ειδωλολατρική και πρωτόγονη». Όμως, ο ιστορικός Roger Griffin απορρίπτει τον ισχυρισμό ότι ο Ναζισμός ήταν πρωταρχικά ειδωλολατρικός, σημειώνοντας ότι αν και υπήρχαν κάποιοι νεοπαγανιστές με επιρροή στο Ναζιστικό Κόμμα, όπως ο Heinrich Himmler και ο Alfred Rosenberg, αυτοί εκπροσωπούσαν τη μειοψηφία και οι απόψεις τους δεν επηρέαζαν τη Ναζιστική ιδεολογία πέρα από τη χρήση του συμβολισμού. Σημειώνεται ότι ο Χίτλερ αποκήρυξε στο έργο του *Mein Kampf* τον γερμανικό παγανισμό και κατηγόρησε τον παγανισμό του Rosenburg και του Himmler ως «ανοησία».

Θρησκεία

Αν και η πλειοψηφία των Γερμανών ανήκε στους Διαμαρτυρόμενους υπήρχαν όμως και αρκετοί Καθολικοί. Ωστόσο, οι κρατούντες θα μπορούσαν να χαρακτηρισθούν "άθεοι" από την

άποψη ότι δεν είχαν καμία απολύτως θρησκευτική πεποίθηση ή πίστη, ενώ η τακτική και η πρακτική τους ήταν ολοσχερώς αντίθετη με το χριστιανικό δόγμα. Παράλληλα, ενθάρρυναν κάθε τι που αντιτίθετο στον χριστιανισμό.

Ο Κουρτ Γκερστάιν παρακολουθώντας την αντιχριστιανική θεατρική παράσταση στο Χάγκεν το 1935, παρά το ότι ήταν μέλος του Κόμματος είχε το θάρρος να σηκωθεί και να φωνάξει: "Αυτό είναι ανήκουστο: Δεν θα επιτρέψουμε αδιαμαρτύρητα τον δημόσιο χλευασμό της πίστης μας!". Αυτή η ενέργεια του στοίχισε ένα μαυρισμένο μάτι, μερικά δόντια και την αποπομπή του από το Κόμμα^[44]. Ο Χίτλερ, ωστόσο, γνωρίζοντας πόσο οι Γερμανοί ήσαν πιστοί στον Χριστιανισμό, αναφέρει, σε λόγο του στο Ράιχσταγκ το 1933, ότι "τα χριστιανικά ιδεώδη είναι η βασική ασπίδα προάσπισης της ψυχής του γερμανικού λαού". Τον Ιούλιο του ίδιου έτους το καθεστώς υπογράφει με την Αγία Έδρα κονκορδάτο με το οποίο εγγυάται την ελευθερία της Καθολικής πίστεως και την δυνατότητα της Εκκλησίας να ρυθμίζει από μόνη της τις υποθέσεις της. Πέντε μόλις ημέρες μετά την υπογραφή, το καθεστώς ψηφίζει τον νόμο της υποχρεωτικής στείρωσης, σαφέστατα προσβλητικό για την Καθολική εκκλησία. Πέντε ημέρες αργότερα ξεκινούν οι πρώτες προσπάθειες διάλυσης της Καθολικής Νεολαίας, ενώ στα χρόνια που θα ακολουθήσουν χιλιάδες Καθολικοί ιερείς, μοναχές και άλλοι θρησκευτικοί ηγέτες θα διωχθούν με τις αστήρικτες κατηγορίες της λαθρεμπορίας συναλλάγματος ή της ανήθικης συμπεριφοράς. Αυτές οι διώξεις θα προκαλέσουν την έκδοση της Παπικής βούλας (Μετ' Εμπύρου Λύπης), στην οποία ο Πάπας Πίος ΧΙ κατηγορούσε το καθεστώς για παραβιάσεις της συμφωνίας^[45]. Σε γενικές γραμμές οι Γερμανοί πολίτες προτρέπονταν στην αδιαφορία στα περί της Θρησκείας, ενώ οι θρησκευτικοί φορείς καταδικάζονταν είτε στην αφάνεια είτε σε ολοσχερή διάλυση.

Οι Μάρτυρες του Ιεχωβά και το Ολοκαύτωμα

Από τη Βικιπαίδεια, την ελεύθερη εγκυκλοπαίδεια

Οι Μάρτυρες του Ιεχωβά έγιναν αντικείμενο σκληρού διωγμού στη Γερμανία μεταξύ των ετών 1933 και 1945.

Η Ναζιστική αντιμετώπιση

Εξαιτίας του γεγονότος ότι οι Μάρτυρες του Ιεχωβά, οι οποίοι στη Γερμανία δεν υποστήριζαν πολιτικά το Ναζιστικό κόμμα και αρνούνταν να υπηρετήσουν στο στρατό, κατά τη διάρκεια του Ολοκαυτώματος θέτονταν υπό κράτηση, στέλνονταν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης ή φυλακίζονταν. Σε αντίθεση με τους Εβραίους και τους Τσιγγάνους που διώκονταν για λόγους των θρησκευτικών τους πεποιθήσεων.^[1]

Η Ναζιστική κυβέρνηση έδωσε στους κρατούμενους Μάρτυρες του Ιεχωβά την επιλογή να αποκηρύξουν την πίστη τους, να υποταχθούν στην κρατική εξουσία και να υπηρετήσουν στο στρατό ώστε να αφεθούν ελεύθεροι. Στη Ναζιστική περίοδο, περίπου 10.000 Μάρτυρες, κυρίως γερμανικής καταγωγής, φυλακίστηκαν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης όπου είχαν στα ρούχα τους το διακριτικό μωβ

[τρίγωνο](#) και υπολογίζεται ότι περίπου 2.500 - 5.000 Μάρτυρες του Ιεχωβά πέθαναν σε στρατόπεδα ή φυλακές.

Η καλή διαγωγή, το φιλειρηνικό φρόνημα και η εργατικότητα των Μαρτύρων του Ιεχωβά στα στρατόπεδα συγκέντρωσης είχε ως αποτέλεσμα σε ορισμένες περιπτώσεις να χρησιμοποιούνται οι γυναίκες ως εργάτριες στις φάρμες ή ως οικιακές βοηθοί και κυβερνάντες στα σπίτια των SS.

Από το [1921](#), πολιτικές και θρησκευτικές ομάδες κατηγόρησαν του Μάρτυρες ότι συνδέονταν με τους [Εβραίους](#) σε ανατρεπτικές πολιτικές δραστηριότητες. Οι [Σπουδαστές της Γραφής](#) στιγματίστηκαν ως επικίνδυνα [μπολσεβικικά](#) «εβραϊκά σκουλήκια».

Παρά την εμφανή εχθρότητα του [Χιτλερικού](#) καθεστώτος, οι Μάρτυρες του Ιεχωβά οργάνωσαν μία συνέλευση στο [Βερολίνο](#) το [1933](#) (7. 000 άτομα) όπου έκαναν δημόσια γνωστές τις προθέσεις τους μέσω μιας [Διακήρυξης](#): **«Η οργάνωσή μας δεν είναι με κανέναν τρόπο πολιτική. Εμείς εμμένουμε μόνο στο να διδάσκουμε το Λόγο του Ιεχωβά Θεού στους ανθρώπους.»**^[4]

Καθώς μεγάλωνε η ένταση με την οποία διώκονταν οι Εβραίοι, οι Μάρτυρες του Ιεχωβά συμπαραστάθηκαν στους διωκόμενους Εβραίους. Αγνοούσαν το μποϊκοτάζ που επιβαλλόταν σε βάρος των Εβραϊκών καταστημάτων και παρείχαν τροφή και τις απαραίτητες προμήθειες καθώς έσφιγγαν τα μέτρα οικονομικού αποκλεισμού των Εβραίων της Γερμανίας. Παρά τη βίαιη καταστολή από το Ναζιστικό καθεστώς, το 2007 οι Μάρτυρες του Ιεχωβά στη Γερμανία αριθμούσαν περίπου 165.000 ενεργά μέλη και το θρησκευτικό σωματείο τους είναι αναγνωρισμένο ως νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου.

Αντιμετώπιση σε άλλες χώρες

Στη διάρκεια εκείνης της χρονικής περιόδου αυτή η ομάδα ήταν αντικείμενο διωγμού στις [Ηνωμένες Πολιτείες](#) και σε πολλές άλλες χώρες για παρόμοιους λόγους, κυρίως επειδή αρνούνταν να υπηρετήσουν στο στρατό ή να συνδράμουν σε πολεμικές ενέργειες αλλά και στον [Καναδά](#) τέθηκαν υπό περιορισμό σε στρατόπεδα συγκέντρωσης μαζί με πολιτικούς αντιφρονούντες.

Στην [Ελλάδα](#), την ίδια περίοδο, λόγω της εισβολής των Γερμανικών δυνάμεων και των συμμάχων τους, κηρύχθηκε [στρατιωτικός νόμος](#). Πολλοί από τους 225 ενεργούς Μάρτυρες του Ιεχωβά αντιμετώπισαν [στρατοδικεία](#) ως [αντιρρησίες συνείδησης](#) λόγω της ουδέτερης στάσης τους όσον αφορά πολιτικά και θρησκευτικά ζητήματα. Ο διωγμός αυτής της ομάδας που ξεκίνησε τότε συνεχίστηκε με αμείωτη ένταση και για τις επόμενες δύο δεκαετίες.

Από το περιοδικό ΠΕΙΡΑΪΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΔΙΩΞΕΙΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΑΠΟ ΤΟΥΣ NAZI
Του Γιάννη Ζερβού

Η καταχρηστική χρήση του όρου «φασισμός» μας έχει κάνει να ξεχνάμε την ουσία της φασιστικής ιδεολογίας αλλά και η προβολή των διωγμών των Εβραίων από το ναζιστικό καθεστώς έχει υποβαθμίσει στη μνήμη μας τον αντιχριστιανικό και κατ' ουσίαν νεοπαγανιστικό προσανατολισμό του ναζισμού.

Ο ιστορικός Σίρερ επισημαίνει για τον Χίτλερ ότι απονέμει το δικαίωμα του «κυριάρχου» στους Αρίους. Ο Άριος, κατά τον Χίτλερ, είναι ο Προμηθέας της ανθρωπότητας. Η παραπάνω αντίληψη, που είναι ο πυρήνας της φασιστικής ιδεολογίας και πρακτικής, αναπροσαρμόζεται ανάλογα με το λαό και τον πολιτισμό που θεωρεί «ανώτερο» ο καθένας. Είναι η αποδοχή του διαταραγμένου κόσμου της πτώσης, όπου ο νόμος της ζούγκλας κυριαρχεί. Για το λόγο αυτό, δεν μπορεί να υπάρξει συμβιβασμός με την διδασκαλία της Εκκλησίας, η οποία κηρύσσει την άρνηση της πτώσης, την ελπίδα Σωτηρίας του κάθε ανθρώπου ως εικόνας του Θεού και την προσδοκία της Ανάστασης.

Έτσι, παρά το γεγονός ότι οι Εβραίοι εμφανίσθηκαν ως ο πρωταρχικός στόχος των ναζιστών, στην πραγματικότητα αυτοί απέβλεπαν στην εκθμελίωση των χριστιανικών εκκλησιών. Οι εκκλησίες της Γερμανίας (ρωμαιοκαθολική και προτεσταντική) αποτελούσαν στόχο λόγω της ριζικής αντίθεσης της ουσίας της Χριστιανικής Διδασκαλίας προς τη ναζιστική ιδεολογία και αντίληψη του πολιτισμού. Κατά τον ιστορικό Μ. Μπάρλεϊ, «Οι ναζιστές περιφρονούσαν τον χριστιανισμό για τις *ιουδαϊκές του ρίζες... Στα μάτια των ναζιστών, ο χριστιανισμός ήταν «ξένος» και «αφύσικος».*

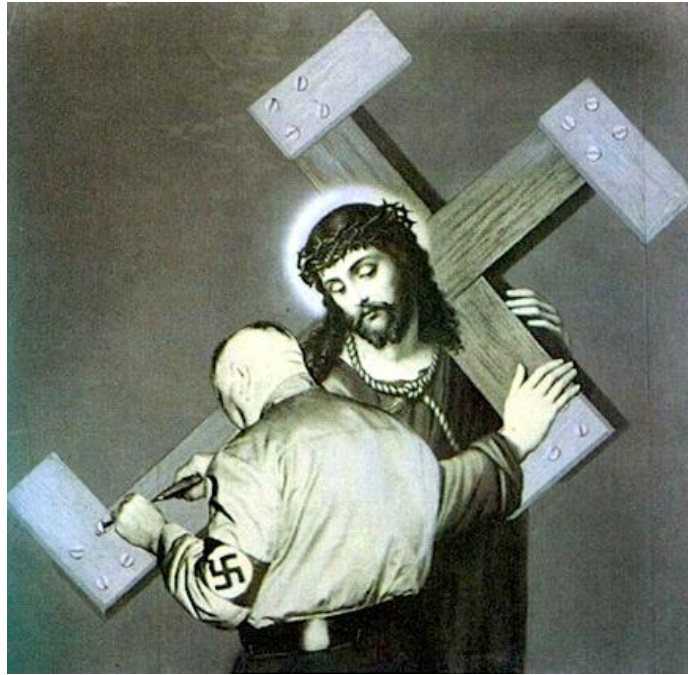
Κατά τον Ουίλιαμ Σίρερ, ο Χίτλερ, για λόγους στρατηγικής, φρόντισε να συγκαλύψει τους στόχους του και υπέγραψε «κονκορδάτο» με το Βατικανό το 1934. Ο Πάπας και η ρωμαιοκαθολική ιεραρχία ήταν πρόθυμοι να συνεργαστούν, αλλά απογοητεύθηκαν πλήρως. Στα χρόνια που ακολούθησαν χιλιάδες ιερείς, μοναχές και λαϊκοί ηγέτες συνελήφθησαν με ψεύτικες κατηγορίες για ανηθικότητα και λαθρεμπόριο ξένου συναλλάγματος.

Όσον αφορά στις προτεσταντικές εκκλησίες, οι ναζιστές δημιούργησαν το «Κίνημα Πίστεως των Γερμανών Χριστιανών», με στόχο την προσαρμογή της Χριστιανικής θρησκείας στη ναζιστική ιδεολογία και την αποβολή κάθε ξένου και ιδίως εβραϊκού στοιχείου. Ως αντίβαρο στην τάση αυτή ιδρύθηκε η «Εξομολογητική εκκλησία», υπό την ηγεσία του πάστορα Νημαίλλερ, αντιτιθέμενη στην ναζιστικοποίηση των προτεσταντικών εκκλησιών. Το 1937, ο Νημαίλλερ συνελήφθη, για να κλεισθεί σε στρατόπεδο συγκέντρωσης και να απελευθερωθεί το 1945 από τα συμμαχικά στρατεύματα.

«Γερμανοί-Χριστιανοί» προσπάθησαν να απαλλάξουν το Χριστιανισμό από τα κατά την άποψή τους ιουδαϊκά στοιχεία. «*Η Παλαιά Διαθήκη καταργήθηκε ως Ιερό βιβλίο, ενώ τα Ευαγγέλια ξαναγράφηκαν, για να αποδείξουν ότι ο Χριστός δεν ήταν Εβραίος...* Πιο ακραίοι και από τους «Γερμανούς Χριστιανούς» ήταν οι νεοπαγανιστές, με επιφανέστερο εκπρόσωπο τον Α. Ρόζεμπεργκ, οι οποίοι δεν αρκούσαν στην «προσαρμογή» του Χριστιανισμού στα γερμανικά και εθνικοσοσιαλιστικά δεδομένα, αλλά απέρριπταν τελείως το Χριστιανισμό ως προϊόν του Εβραϊσμού. Η μεγαλύτερη νεοπαγανιστική ένωση ήταν το «Κίνημα Γερμανικής Πίστεως» που είχε ως κύριο στόχο την υπονόμηση του περιεχομένου του χριστιανισμού. Ο Χίτλερ, στις ιδιωτικές του συζητήσεις θεωρούσε τον χριστιανισμό οργανωμένο ψεύδος, προσδοκώντας ότι το «σάπιο κλαδί» θα έπεφτε μόνο του και ότι θα απομείνουν ως πιστοί οπαδοί «μερικές περίεργες γριές και πτωχές τω πνεύματι». Ακόμη πίστευε πως: «Ο Χριστιανισμός είναι το πρωτότυπο του μπολσεβικισμού, δηλαδή η κίνηση των υπόδουλων μαζών από τους Εβραίους για το υπόσκαμμα της κοινωνίας», Αδόλφος Χίτλερ 1941 «Ο Χίτλερ είναι βαθιά θρησκευόμενος, αν και πλήρως αντι-χριστιανός· βλέπει τον χριστιανισμό ως ένα σύμπτωμα παρακμής. Είναι αλήθεια ότι ο διωγμός των εκκλησιών της Γερμανίας δεν έφτασε την ένταση του διωγμού των Εβραίων και ο Χίτλερ, για λόγους τακτικής, συγκράτησε τα ακραία στοιχεία του κόμματός του. Όμως, σταδιακά μέχρι το 1939, τα ιδιωτικά χριστιανικά και τα εκκλησιαστικά σχολεία είχαν κλείσει, η πρόσβαση των κληρικών στα σχολεία εμποδίστηκε, το μάθημα των Θρησκευτικών καταργήθηκε, προωθείτο εν γένει η άποψη ότι η θρησκεία είναι ιδιωτική υπόθεση.

Στο Ολδεμβούργο, οι τοπικές ναζιστικές αρχές διέταξαν την αφαίρεση των Εσταυρωμένων από τα σχολεία στις Ρωμαιοκαθολικές περιοχές, καθώς και των πορτρέτων του Λούθηρου. Οι Προτεστάντες συμμορφώθηκαν, αλλά οι Ρωμαιοκαθολικοί αντέδρασαν, με αποτέλεσμα οι εντόπιοι ναζί να κάνουν πίσω. Παράλληλα, έγινε προσπάθεια αποξένωσης του λαού από τη ζωή των χριστιανικών εκκλησιών, ιδίως με την κατάργηση των χριστιανικών αργιών και την καθιέρωση, άλλων ή το μπουκοντάζ των χριστιανικών εορτασμών.

Η χιτλερική νεολαία επιδόθηκε συχνά σε αντιχριστιανικούς βανδαλισμούς με βεβηλώσεις εκκλησιών και καταστροφές αγαλμάτων Αγίων και προσκυνημάτων. Ο Μπάρλι καταγράφει μια περίπτωση στην περιοχή Βούπερταλ-Μπάρμεν, όπου μέλη της χιτλερικής νεολαίας χρησιμοποίησαν ένα σταυρό για στόχο σκοποβολής και στη συνέχεια κάρφωσαν την επιγραφή «I.N.B.I.» σε μια εβραϊκή επιχείρηση.

Ήταν φανερό ότι οι χριστιανικές εκκλησίες θα ήταν ο επόμενος στόχος του ναζισμού. Τούτο επιτείνει και την ευθύνη των ηγεσιών των Προτεσταντών και των Ρωμαιοκαθολικών, οι οποίοι δεν αντιστάθηκαν, αλλά συνεργάστηκαν με το χιτλερικό καθεστώς και δεν φρόντισαν να μετατρέψουν σε αντιναζιστική στάση την αγανάκτηση των οπαδών τους. Δεν έλειψαν όμως μεμονωμένες περιπτώσεις Χριστιανών που έπαιξαν σημαντικό ρόλο στην αντιναζιστική αντίσταση. Χαρακτηριστική περίπτωση η μουσική οργάνωση «Λευκό Ρόδο», την οποία είχαν δημιουργήσει χριστιανοί φοιτητές του Μονάχου. Ανάμεσα στους πρωτεργάτες της ήταν και ένας Χριστιανός Ορθόδοξος, ο Α. Σμόρελ, ο οποίος, μαζί με άλλα πέντε μέλη της οργάνωσης, καρατομήθηκε το 1943. Κατά τα λοιπά, είναι ολοφάνερες οι συγκρίσεις με τις επιθέσεις που δέχεται η πίστη μας στην Ελλάδα, με κριτήρια αρχαιολατρικά και εθνοφυλετικά. Όμως και οι επιδιώξεις κάποιων που επικαλούνται τα «ανθρώπινα δικαιώματα» στη χώρα μας, προκειμένου να θέσουν την Εκκλησία στο περιθώριο, δεν φαίνεται να διαφέρουν από ορισμένες ακραίες ναζιστικές πρακτικές που είχαν στόχο την αποχριστιανοποίηση της Γερμανίας στο διάστημα 1933-1945..

ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ
ΣΟΦΙΑ ΣΙΩΠΙΔΟΥ
ΝΑΖΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΚΟΥΛΤΟΥΡΑ

«Ναζισμός και Κουλτούρα»

«Το βιβλίο που επέλεξα να διαβάσω είναι το Ναζισμός και Κουλτούρα του Λιονέλ Ρισαρ. Θέμα του είναι η επιρροή που άσκησε ο ναζισμός στην αστική-περισσότερο-τάξη σχεδόν σε όλες τις μορφές της τέχνης καθώς και στην πολιτιστική ζωή. Με βάση, όμως, το βιβλίο, κύριος άξονας μελέτης μου στάθηκε η επιρροή και οι θέσεις που άσκησε το Υπουργείο Προπαγάνδας και το Επιμελητήριο της Κουλτούρας, με επικεφαλής τον Γκaiμπελς.»

Τα αποσπάσματα του βιβλίου *Το Υπουργείο Προπαγάνδας, ο Γκaiμπελς και η τακτική του, το Επιμελητήριο της κουλτούρας και τέλος, Κατήχηση διάμεσου της ψυχαγωγίας* αναφέρονται στην απολυτή επιρροή που εξασκήθηκε στις μάζες έτσι ώστε να υποταθούν ευκολότερα και ασυνείδητα στο ναζιστικό καθεστώς.

Αρχικά, ο συγγραφέας παρουσιάζει την ίδρυση του Υπουργείου Προπαγάνδας, με επικεφαλής τον Γκaiμπελς, στις 13 Μάρτιου του 1933, το οποίο αποτέλεσε το πρώτο επίσημο όργανο των ναζί. Κατά τον Γκaiμπελς, ο λόγος ίδρυσης του υπουργείου ήταν η άσκηση επιρροής στις μάζες έτσι ώστε να προετοιμαστούν για τα μεγάλα εθνικά έργα και να καλλιεργηθεί ο δρόμος για μια πνευματική επανάσταση. Στην πραγματικότητα, στόχος του ήταν ο έλεγχος της ραδιοφωνίας, του τύπου, του κινηματογράφου, του θεάτρου και του γενικού προσανατολισμού της προπαγάνδας έτσι ώστε να γίνει ένας επιτυχής συνδυασμός της βίαιης μαζικής καταπίεσης με μian αλάνθαστη ιδεολογική πίεση. Ακόμη, επεδίωκε την αποβολή του διεθνισμού από την τεχνητή εξουδετέρωση των εβραίων που ήταν πράκτορες αυτού του διεθνισμού και την ανάγωση του εθνικισμού σε μεγάλη κατευθυντήρια ιδέα της πολιτικής ζωής.

Στη συνέχεια, επεδίωξε την κατάκτηση του Κράτους μέσα στο οποίο όφειλε να ενσωματωθεί και το κόμμα. Στην υπηρεσία αυτής της στρατηγικής ενέταξε και την κουλτούρα. Την επιδίωξη αυτή, την υλοποίησε παρουσιάζοντας το κίνημα της πνευματικής ανανέωσης. Έτσι, «ξεγελώντας» τις φοιτητικές οργανώσεις της εποχής, οι οποίες επιζητούσαν εξυγίανση, τις κάλεσε να συμμετάσχουν σε μια σημαντική πράξη: κάψιμο βιβλίων ώστε να θεσπιστεί μια λογοκρισία για τα εβραϊκά έργα, ν' απαγορευτεί στους εβραίους συγγραφείς να εκφράζονται στη Γερμανική γλωσσά και να εξοστρακιστεί το μη-γερμανικό πνεύμα από τις δημόσιες βιβλιοθήκες. Το κάψιμο των βιβλίων ανοίγει το δρόμο για τη φυσική εξόντωση του αντίπαλου.

Επιπλέον, παραθέτει την ίδρυση του Επιμελητηρίου της Κουλτούρας, στο οποίο πάλι είναι επικεφαλής ο Γκaiμπελς, ο οποίος φροντίζει να πάρει στα χεριά του και τον έλεγχο της γερμανικής κουλτούρας. Έτσι έπρεπε να καταπολεμήσει τα στοιχεία που ήταν βλαβερά για το Κράτος και να εμψυξάει μια κοινή θέληση στους καλλιτέχνες ώστε να σβήσει την αποκαλούμενη πολιτιστική αναρχία. -άλλωστε το Κράτος ήταν ικανό να κατευθύνει την τέχνη συμφώνα με το λαϊκό αίσθημα αφού το ίδιο το κράτος αποτελεί απόρροια της εθνικής κοινότητας-. Η κουλτούρα αποτέλεσε την πιο τέλεια έκφραση των δημιουργικών δυνάμεων ενός λαού και ο καλλιτέχνης ήταν ελεύθερος με την προϋπόθεση όμως πως δεν νοείται έξω από τους ζωτικούς χώρους και εθνικούς νομούς του γερμανικού λαού.

Κατόπιν, κάνει λόγο για τη χειραγώγηση της εργατικής τάξης διάμεσου της ψυχαγωγίας. Πρόσφερε στους εργάτες τη δυνατότητα να κάνουν κρουαζιέρες, να συμμετέχουν σε εκδηλώσεις και να ταξιδεύουν στη Γένοβα, τη Νάπολη, το Παλέρμο και τη Βενετία με πρόσχημα τη βελτίωση του τόπου εργασίας και της ποιότητας της ζωής. Με τον τρόπο αυτό έδειξε πως επιχειρούσαν να προσαρτήσουν την εργατική τάξη στο σύστημα της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης και να την τραβήξουν κοντά τους χάρη στη βιτρίνα μιας ηθικότητας.

Καταλήγοντας, οι τέχνες και τα γράμματα βρεθήκαν κάτω από μια δικτατορία, που σκόπευε να παρεμποδίσει την ελεύθερη ανάπτυξη της πολιτιστικής ζωής, με τον ισχυρισμό πως τα μετρά βοηθούσαν στην πρόοδο της τέχνης. Η καλλιτεχνική δημιουργία βρέθηκε οριστικά κάτω από την εξουσία του αυθαίρετου και ο λαός οδηγήθηκε ως βουβό πρόσωπο στην εξαθλίωση της πνευματικής του ζωής.

Γιόζεφ Γκαίμπελς

Γεννήθηκε στις 29 Οκτωβρίου του 1897 στο Ράιτ. Ήταν ο τρίτος γιος του Φρίντριχ Γκέμπελς και της Μαρίας Ολντενχάουζεν. Μεγάλωσε σε ένα αυστηρά καθολικό περιβάλλον. Σε ηλικία τεσσάρων ετών δέχθηκε το πρώτο χτύπημα της μοίρας. Προσβλήθηκε από πολιομειλίτιδα και απέκτησε αναπηρία στο δεξί του πόδι μέχρι το τέλος της ζωής του. Το γεγονός αυτό τον έκανε να κλειστεί στον εαυτό του και να αρχίσει από τα πρώιμα χρόνια του τις φιλοσοφικές και τις θρησκευτικές αναζητήσεις. Η έκρηξη του Α' Παγκοσμίου Πολέμου τον Αύγουστο του 1914, τον βρήκε κεντρική πλατεία του Ράιτ. Παρασυρμένος από τον νεανικό ενθουσιασμό και ξεχνώντας τον μεταλλικό νάρθηκα στο δεξί του πόδι έσπευσε να καταταγεί εθελοντής στον στρατό, αλλά δεν έγινε δεκτός λόγω της αναπηρίας του. Συναντώντας την απόρριψη σε κάθε του κίνηση, μετά το τέλος των σπουδών του, έζησε αρκετούς μήνες ως άνεργος.

Στις 27 Απριλίου 1930 ορίστηκε από τον Χίτλερ ως επικεφαλής της Προπαγάνδας του Ράιχ αρμόδιος, δηλαδή, του NSDAP για τον Τύπο, τις κινηματογραφικές ταινίες, τη Ραδιοφωνία και την Εθνική Παιδεία. Άρχισε να διοργανώνει τις γνωστές του μαζικές εκδηλώσεις, στα πλαίσια των οποίων, σαν ομιλητής, συνοδευόταν στην αίθουσα από φρουρούς και σημαιοφόρους.

Εκτός από την Προπαγάνδα, προώθησε και οργάνωσε την τρομοκρατία μέσω της παραστρατιωτικής οργάνωσης των SA. Ο Γκαίμπελς, ικανός να ξεσηκώνει και να οδηγεί τις μάζες, περιφρονούσε πάντα τους ακροατές του και έμενε έκπληκτος με το πόσο απλά μπορούσε να ασκηθεί έντονη επιρροή στους ανθρώπους γενικώς. Στόχος της δραστηριότητας του Γκαίμπελς ήταν να οδηγήσει το NSDAP στην εξουσία με κάθε μέσο που επέτρεπε το δημοκρατικό Κράτος δικαίου και να ακυρώσει κατόπιν τη δημοκρατική συνταγματική δομή του.

Ο Γκαίμπελς δεν ανέλαβε αμέσως υπουργικό θώκο, επειδή έτσι είχε συμφωνήσει ο νέος Καγκελάριος στις διαπραγματεύσεις του με τον Πρόεδρο και τα υπόλοιπα συντηρητικά Κόμματα. Ωστόσο, ένα Κόμμα με τις αρχές και τις πρακτικές του NSDAP δεν αναμενόταν να τηρήσει τις αρχικές συμφωνίες. Ο Χίτλερ γνώριζε πόσα όφειλε στην Προπαγάνδα για την άνοδό του στην εξουσία. Ο Γκαίμπελς είχε, άτυπα, ήδη εξουσιάσει την κρατική ραδιοφωνία, με αποτέλεσμα ο Χίτλερ να τον κάνει μέλος της Κυβέρνησης. Στόχος του νέου Υπουργείου (και της ηγεσίας του) ήταν ο έλεγχος της πνευματικής και πολιτιστικής ζωής του Ράιχ. Πράγματι, το Υπουργείο ασκούσε απόλυτο έλεγχο στον Τύπο, το ραδιόφωνο, το θέατρο και τον κινηματογράφο. Σύντομα, το Υπουργείο δημιούργησε Επιμελητήρια για τον Τύπο, τις εκδόσεις, το ραδιόφωνο, τον κινηματογράφο, την μουσική, το θέατρο, τις εικαστικές τέχνες και την λογοτεχνία, με εντολές σχετικές με την εκκαθάριση "όλων των εβραϊκής προέλευσης έργων, την ατονική μουσική και την αφηρημένη τέχνη". Συνέπεια αυτής της πολιτικής ήταν η μαζική μετανάστευση όλων των Εβραϊκής καταγωγής καλλιτεχνών και ενασχολούμενων με τα ΜΜΕ, οι οποίοι αντιμετώπιζαν ανοικτά πλέον το ενδεχόμενο εγκλεισμού τους σε στρατόπεδο συγκέντρωσης. Το ίδιο συνέβη και με πολλές προσωπικότητες της πνευματικής ζωής που δεν πρόσκεινταν στην Ναζιστική ιδεολογία: Είτε εξαναγκάστηκαν να φύγουν είτε η "φωνή" τους, μέσω του έργου τους, φημώθηκε ολοσχερώς: Κανείς πνευματικός άνθρωπος δεν μπορούσε να εκθέσει την τέχνη του ή να δημοσιεύσει τα έργα του, αν δεν ήταν μέλος του αντίστοιχου Επιμελητηρίου και η είσοδος σε αυτό εξασφαλιζόταν με την "επίδειξη καλής διαγωγής", δηλ. δράσης αρεστής στο καθεστώς.

Την επομένη της αυτοκτονίας του Χίτλερ και της συζύγου του, την 1η Μαΐου του 1945, η Μάγδα φονεύει τα παιδιά τους με δηλητήριο στον ύπνο τους και στη συνέχεια ανεβαίνουν και οι δύο στον κήπο της Καγκελαρίας, όπου ο Hauptsturmführer των SS Γκίντερ Σβέγκερμαν τους εκτελεί με περίστροφο. Οι άνδρες της φρουράς αποπειρώνται να αποτεφρώσουν τις σορούς. Η βενζίνη που διαθέτουν, όμως, είναι σε ανεπαρκή ποσότητα για κάτι τέτοιο. Οι σοροί καίγονται, αλλά όχι μέχρις αδυναμίας αναγνώρισεως. Οι Σοβιετικοί θα βρουν τα σώματα και θα τα αναγνωρίσουν - παίρνοντας και τις σχετικές φωτογραφίες.

Πηγές:

http://el.wikipedia.org/wiki/%CE%93%CE%B9%CF%8C%CE%B6%CE%B5%CF%86_%CE%93%CE%BA%CE%B1%CE%AF%CE%BC%CF%80%CE%B5%CE%BB%CF%82

<http://www.pare-dose.net/?p=3354>

ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ
ΔΑΝΑΗ ΑΡΓΥΡΙΑΔΟΥ
ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΝΑΖΙΣΜΟΥ

Η μάστιγα του ναζισμού

Στο βιβλίο "Η μάστιγα του ναζισμού τα εγκλήματα πολέμου του Γ' Ράιχ 1939-1945", ο συγγραφέας Έντουαρντ Φρέντερικ Λάνγκλι Ράσελ γνωστός και με τον τίτλο του, ως Λόρδος Ράσελ του Λίβερπουλ αναφέρει λεπτομερώς τις φρικαλεότητες που διέπραξαν οι ναζί καθ' όλη τη διάρκεια της κυριαρχίας τους στην Ευρώπη.

Από την αρχή οι εχθροπραξίες αποτέλεσαν αναπόσπαστο μέρος του ναζισμού. Την στιγμή που ο Χίτλερ και το ναζιστικό κόμμα ανέλαβαν την εξουσία επέβαλαν μια τυραννία που όμοιο της δεν είχε στην νεότερη ιστορία. Εγκλήματα κατά της ειρήνης, εγκλήματα πολέμου και άλλα εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας. Την πλήρη ευθύνη για όλα αυτά φέρουν η Γερμανική Ανώτατη Διοίκηση που ο κύριος ρόλος της ήταν το πρόσταγμα εντολών καθώς και τα βασικά όργανα τυραννίας που ήταν η Γκεστάπο έργο της οποίας ήταν η καταστολή κάθε ελεύθερης πολιτικής σκέψης και ατομικών πολιτικών πεποιθήσεων καθώς και η εξάλειψη κάθε μορφής αντίδρασης, τα SS και τα SD που ήταν τα στρατεύματα του ναζιστικού κόμματος. Ο Χίτλερ βρισκόταν στην κορυφή της πολιτικής ηγεσίας. Αμέσως μετά βρισκόταν οι καθοδηγητές του Ράιχ πρόσωπα που έμειναν στην ιστορία με τις μεθόδους πολιτικής τους. Ο Ρόζενμπεργκ επικεφαλής του κέντρου ιδεολογικών και εκπαιδευτικών ερευνών, ο Φον Σίραχ επικεφαλής της ναζιστικής νεολαίας, ο Μπόρμαν επικεφαλής αρχηγείου του Ράιχ και αρχηγός του πολιτικού επιτελείου του γραμματέα του Χίτλερ, ο Φράνκ ο οποίος έπαιξε το ρόλο του γενικού κυβερνήτη στο γενικό κυβερνείο στην κατεχόμενη Πολωνία, ο Λέι επικεφαλής στο γερμανικό μέτωπο εργασίας, ο Γκαίμπελς υπουργός προπαγάνδας, ο Χίμλερ επικεφαλής των SS, ο Κάιτελ επικεφαλής της ανώτατης διοίκησης των ένοπλων δυνάμεων και ο Χαίνριχ Μίλερ αρχηγός της Γκεστάπο. Τέλος τη βάση της πυραμίδας κατείχαν οι διοικητικοί αξιωματικοί, οι γκαουλάιτερ οι οποίοι ήταν υπεύθυνοι για κάθε νομό και οι μπλόκβαρτ που είχαν την ευθύνη να παραδίδουν τα ονόματα αυτών που διατηρούσαν αντίθετες ιδέες από τους ναζί στο Χίτλερ.

Κατά το Β' παγκόσμιο πόλεμο η Γερμανία αφήφηση επανειλημμένα τη Σύμβαση της Γενεύης περί αιχμαλώτων πολέμου, οι οποίοι γνώριζαν σε βάρος τους κτηνωδίες και κακή μεταχείριση (γεγονός που θύμιζε μεσαιώνα) απασχολούνταν σε απαγορευμένη εργασία (εκκαθάριση ναρκών από στρατόπεδα και οδηγοί φορτηγών και προηγούνταν από στρατιώτες Γερμανούς ώστε να αποφευχθεί η αιματοχυσία τους), παραδίδονταν στην SD για ειδική μεταχείριση υφίσταντο λιντσάρισμα από Γερμανούς πολίτες, στέλνονταν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, εκτελούνταν όταν συλλαμβάνονταν να προσπαθούν να αποδράσουν, και κάποιες φορές σφαγιάζονταν όταν έριχναν τα όπλα και παραδίδονταν. Επίσης στην ιστορία έχουν αναγραφεί χιλιάδες ομαδικές σφαγές. Οι κατοποιήσεις ωστόσο αυτές δεν εκτελούνταν μόνο από τα γερμανικά στρατεύματα, αλλά και από τους Γερμανούς πολίτες, γεγονός που δείχνει τη μεγάλη επιρροή που είχε ασκήσει εκείνη την εποχή το "εθνικοσοσιαλιστικό κόμμα". Εξίσου απάνθρωπες και σκληρές ήταν οι επιθέσεις και οι εχθροπραξίες στην ανοιχτή θάλασσα.

Σε όλες τις περιοχές που κατείχαν οι Γερμανοί κατά την διάρκεια του Β' παγκοσμίου πολέμου παραβίασαν και τους κανονισμούς της Χάγης περί σεβασμού των νόμων και των εθίμων του πολέμου επί ξηράς και συγκεκριμένα παραβιάστηκε το άρθρο 46 που όριζε πως "η τιμή και τα δικαιώματα της οικογένειας, η ζωή των ατόμων και η προσωπική περιουσία, καθώς και οι θρησκευτικές πεποιθήσεις και πρακτικές, πρέπει να χαιρούν σεβασμού". Σε όλες τις δυτικές ευρωπαϊκές χώρες οι Γερμανοί εφάρμοσαν συστηματικές εκτελέσεις ομήρων για αντιστασιακές πράξεις. Όμηροι που είτε σκοτώνονταν είτε φυλακίζονταν σε κελιά που τους απαγορεύονταν κάθε βιολογική ανάγκη. Τρομερά βασανιστήρια τους όπως βασανισμοί με πυρακτωμένους ράβδο, εξόρυξη οφθαλμών, ακροτηριασμοί ποδιών, χεριών, δακτύλων, αυτιών και μυτών, ενώ το χειμώνα έγδυναν άνδρες και γυναίκες και τους άφηναν γυμνούς στο κρύο. Πολλές φορές οδηγούνταν και οι συγγενείς των ομήρων στα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Ενώ άλλοι όμηροι σκοτώνονταν επ' αυτοφώρω για παραδειγματισμό. Στην ουσία αυτά δεν ήταν αντίποινα με την έννοια που δίνουν στον όρο οι διεθνείς νομικοί, αλλά ήταν κτηνώδεις πράξεις αυθαίρετης εκδίκησης.

Άθλια μεταχείριση δέχονταν και οι ξένοι εργάτες οι οποίοι έπειτα θα μετατρέπονταν σε σκλάβοι κατά τη μεταφορά τους στη Γερμανία όπου και θα χρησιμοποιούνταν, είτε ως στρατιώτες, είτε ως φρουροί ή ως εργαζόμενοι σε οχυρώσεις και ευαίσθητα σημεία (πχ. Γέφυρες, σύραγγες, αποθήκες πυρομαχικών). Εργάτες οι οποίοι θα μάχονταν για τη γερμανική νίκη. Όλη αυτή η πολιτική καταναγκαστικής εργασίας των ναζί είχε δύο στόχους. Ο πρώτος, ήταν η χρήση ξένων εργατών για να διατηρηθεί η ορμή της γερμανικής πολεμικής μηχανής. Ο άλλος, λογικό επακόλουθο του ναζιστικού φυλετικού δόγματος ήταν η εξασθένιση των "κατώτερων" λαών μέσω της εξόντωσης. Οι σκλάβοι αυτοί μεταφέρονταν από την Πολωνία, τη Ρωσία, τη Γαλλία, την Ολλανδία, το Βέλγιο και την Ιταλία στην Γερμανία. Αρπάζονταν βίαια από τα σπίτια τους δεν είχαν χρόνο να πάρουν τίποτα μαζί τους, πολλές φορές τους έπαιρναν πριν προλάβουν να ντυθούν, κάποιες άλλες την ώρα που κοιμούνταν. Τους κλείδωναν σε αποθήκες, τους ξυλοκοπούσαν και τους άφηναν χωρίς φαγητό, νερό, θέρμανση και τουαλέτα και κατά την ιατρική τους εξέταση, οι γυναίκες υφίσταντο αισχρή μεταχείριση.

Οι φόνοι που διαπράχθηκαν από τους ναζί ήταν είτε φόνοι επ' αυτοφώρω, είτε φόνοι που διαπράχθηκαν στα μεγαλύτερα κέντρα δολοφονιών τα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Ο αριθμός των οποίων αρχικά ήταν 6 και μετά αυξήθηκε ραγδαία. Τα πιο γνωστά ήταν το Άουσβιτς, το Μπέλσεν, το Μπούχενβαλτ, το Φόσενμπεργκ, το Μαουτχάουζεν, το Νατσβάιλερ, το Νόινγκάμε, το Ράφενσμπρικ και το Ζαχσεναχάουζεν. Σύμφωνα με στατιστικές 12.000.000 άνθρωποι εκτελέστηκαν κατά τη διάρκεια του πολέμου από κατεχόμενες χώρες και κατακτημένες, τα 8.000.000 απ' αυτούς εκτελέστηκαν στα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Ένα από τα θέματα που απασχόλησε περισσότερο τη γερμανική διοίκηση ήταν αυτό των Εβραίων. Το μισός των ναζί απέναντι τους ήταν απεριόριστο και τα μέτρα που πάρθηκαν για την εξόντωση τους δραστικά και απάνθρωπα. Η πρώτη οργανωμένη πράξη ήταν το μπιόκοτς των εβραϊκών επιχειρήσεων. Η επόμενη κίνηση ήταν η απομόνωση όλων των Εβραίων σε γκέτο, όπου εκεί θα διαχωρίζονταν οι άνδρες από τις γυναίκες, και θα παίρνονταν κάθε μέτρο προφύλαξης, για να διασφαλίσουν ότι θα έπαυε να αναμειγνύεται το αίμα των Εβραίων με το αίμα των άλλων λαών. Έτσι σύμφωνα με τους ναζί η λύση για τι εβραϊκό ζήτημα θα δινόταν μόνο όταν πέθαινε και ο τελευταίος Εβραίος. Περισσότεροι από 5.000.000 Ευρωπαίοι Εβραίοι εξοντώθηκαν αλλά όχι όλοι, όπως ονειρεύονταν το γερμανικό ναζιστικό κόμμα, καθώς έχασε τον πόλεμο πριν ακόμα δοθεί τελική λύση του εβραϊκού ζητήματος.

Συμπεραίνουμε λοιπόν ότι καθ' όλη τη διάρκεια της κυριαρχίας των ναζί σημειώθηκαν τεράστιες καταστροφές υλικής και πνευματικής φύσεως, ενώ παράλληλα καταπατήθηκαν ανθρώπινα δικαιώματα, περιουσίες και το σημαντικότερο καταπατήθηκε το δικαίωμα κάθε ανθρώπου ανεξαρτήτως εθνικότητας, χρώματος, θρησκείας και κοινωνικής τάξης στη ζωή.

Βιβλίο:

"Η μάστιγα του ναζισμού, τα εγκλήματα πολέμου 1939-1945"

Συγγραφέας:

Lord Russel of Liverpool

Μετάφραση:

Γεωργία Δημητροπούλου

Επιμέλεια στρατιωτικής ιστορίας-ορολογίας:

Δημήτριος Β. Σταυρόπουλος

Επιμέλεια έκδοσης:

Κώστας Κοκορόγιαννης

Εκδόσεις:

Ιωλκός

Γιάλμαρ Σάχτ

Ο Γιάλμαρ Σάχτ (Hjalmar Schacht Horace Greeley), ήταν γιος ενός πωλητή, γεννήθηκε στην Tinglev στη Γερμανία, στις 22 του Γενάρη του 1877.

Ο Σάχτ σπούδασε ιατρική στο Κίελο, φιλολογία στο Μόναχο και πολιτικές επιστήμες στο Βερολίνο, αφού πρώτα είχε λάβει πτυχίο οικονομικών το 1899. Εργάστηκε στην Dresdner Bank και κατά τη διάρκεια του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου ήταν οικονομικός σύμβουλος της γερμανικής κυβέρνησης κατοχής στο Βέλγιο. Το 1916 έγινε διευθυντής της γερμανικής Εθνικής Τράπεζας.

Εμπλέκεται όμως και στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, ο Χίτλερ εμπιστεύτηκε τον Σάχτ (ο οποίος το 1932 έκλεισε συμφωνίες με τις μεγαλύτερες βιομηχανίες της Γερμανίας με σκοπό να ενισχύσει οικονομικά το εθνικοσοσιαλιστικό κόμμα) και βασίστηκε στις ικανότητες του. Έτσι όταν έγινε καγκελάριος τις Γερμανίας το 1933 τον διόρισε υπουργό οικονομικών αφού αρχικά του είχε αναθέσει τη Reichsbank (Τράπεζα του Ράιχ). Ο Σάχτ ανέλαβε την οικονομία μιας χώρας που βρισκόταν σε άθλια κατάσταση, ο αριθμός των ανέργων τότε ήταν έξι εκατομμύρια. Ωστόσο μόλις τρία χρόνια αργότερα το 1936, είχε επιτευχθεί πλήρης απασχόληση. Ακόμα πιο θαυμαστό, όμως ήταν το επίτευγμα του Σάχτ να περάσει τη χώρα από την οικονομική κρίση στην οικονομική άνθηση, με τις τιμές και τους μισθούς απόλυτα σταθεροποιημένα. Ήταν πράγματι το γερμανικό οικονομικό θαύμα της δεκαετίας του 1930. Ο Σάχτ όμως πρόδωσε τον Χίτλερ, αφού ήδη από το 1934 συμμετείχε στη γερμανική αντίσταση και στη συνέχεια έλαβε ενεργά μέρος στο πραξικόπημα κατά του φύρερ, ενώ συνελήφθη στις 23 Ιουλίου για την απόπειρα κατά της ζωής του Αδόλφου. Έπειτα απ' αυτό μεταφέρεται σε στρατόπεδο συγκέντρωσης στο Νταχάου εκεί όμως δεν πεθαίνει. Στη δίκη της Νυρεμβέργης κατηγορείται κι αυτός ως σημαντικό στέλεχος της ναζιστικής κυβέρνησης, αλλά δηλώνει αθώος απέναντι σε εγκλήματα πολέμου και εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας. Το δικαστήριο τον αθώνει πεθαίνει από φυσικά αίτια στο Μόναχο στις 3 Ιουνίου 1970.

Πληροφορίες:

Βιβλίο: "Το φαινόμενο του Χίτλερ μια ιστορική προσέγγιση, συγγραφέας": Σεμπάστιαν Χάφνερ, μετάφραση: Φαίδρα Κουτσούκου, εκδόσεις: Εκκρεμές

Ηλεκτρονική Διεύθυνση:

<http://www.spartacus.schoolnet.co.uk/GERschacht.htm>

http://en.wikipedia.org/wiki/Hjalmar_Schacht

Βιβλιογραφία

- 1." Οι φιλοσοφικές βάσεις του Εθνικοσοσιαλισμού "
- 2." Γιατί ακολουθήσουν τον Χίτλερ; η πλάνη του Εθνικοσοσιαλισμού "
- 3." Ναζισμός και κουλτούρα "
- 4."Η μάστιγα του Ναζισμού, τα εγκλήματα πολέμου του ΄Γ Ράιχ 1939-1945 "

Πηγές

- 1.Βικιπαίδεια